

Landbefæstning. Men i alle Tilfælde havde jeg haabet, at det maatte lykkes at komme til Klarhed om, i hvilken Retning Flertallet mener, at Løsningen bør gaa. Da dette ikke er lykkedes, har jeg kun ringe Tro til, at det, som Forholdene ere, vil være til nogen Nytte, om Sagen atter vises tilbage til Udvalget, og jeg har derfor kun subsidiært sluttet mig til det Forslag, som Mindretallet stiller. Derimod tror jeg, at der findes en anden Vej, ad hvilken Sagen kan fremmes, og jeg har derfor tilladt mig at foreslaa Medsættelsen af en blandet Kommission, dels fordi jeg er overbevist om, at denne Tanke finder Tilslutning mange Steder udenfor denne Sal, men tillige, fordi man ad denne Vej ikke behøver at lade Tiden gaa unyttet hen; thi en saadan Kommission kunde jo ned sættes umiddelbart efter Rigsdagssamlingens Slutning. Jeg skal henvise til de Motiver, jeg har fremsat i Betænkningen, men jeg kan naturligvis meget godt indse, at der kan gjøres Indvendinger mod Forslaget, og jeg skal da paa Forhaand søge at imødegaa enkelte af disse. Jeg tror ikke, at man kunde have ønsket, at jeg havde foreslaaet Medsættelsen af en Kommission i Henhold til Grundlovens § 46, og jeg skal i saa Henseende ganske henholde mig til de Udtalelser, som faldt fra den sidste ærede Taler. Thinget vil neppe være istand til at nedsætte en Kommission, der besidder den fornødne Sagkundskab. Thi Et er som Udvalg at prøve og et Andet er som Kommission at fremsætte Forslag, men jeg frygter dernæst for, at den Partigruppering, som findes her i dette Thing, og som udøver sin hemmende Indflydelse paa mange Omraader, ogsaa vil komme til at influere paa en saadan Kommission, saa at, selv om man kom til Enighed, vilde Frugten deraf kun være et Kompromis, men med Kompromis'er er Forsvarssagen mindst af alle Sager tjent. Imod en blandet Kommission som den, jeg har tilladt mig at foreslaa, kan man vistnok rejse den Indvending, at da Regjeringen har det i sin Magt at sammensætte Kommissionen, vil den ogsaa være istand til paa Forhaand at sikre sig Resultatet; men dersom Regjeringen vilde sammensætte Kommissionen med dette Formaal, saa vilde den handle politisk ulogt og kun skade Sagen. Hvorledes Regjeringen stiller sig til mit Forslag, veed jeg ikke; men jeg skønner ikke, at den har nogen anden Vej at gaa. Sagen vilde stille sig ganske anderledes, hvis Landstinget havde ydet det foreliggende Forslag nogen virkelig Støtte; men det er jo ikke Tilfældet. Da Forslaget blev fremsat i forrige Samling, kunde man ikke samle noget Flertal i Landstinget om

Lovforslaget, men kun samle et Flertal om en Dagsorden, der udtalte, at Thinget erklærer sig for i alt Væsentligt at være enig i den af Regjeringen forelagte Forsvarssplan, særlig i Kjøbenhavns permanente Befæstning, saavel mod Landfiden som mod Søfiden, samt i en passende Udvikling af Flaaden. Men heri ligger der intet virkeligt Positivt; thi fordi man er enig om, at man ønsker Kjøbenhavn befæstet saavel mod Landfiden som mod Søfiden kan man have meget delte Meninger om Maaden, hvorpaa Befæstningen skal udføres, og fordi man er enig om at ønske en passende Udvikling af Flaaden, kan man have meget delte Meninger om, hvad der skal fortaas ved en „passende“ Udvikling. Skulde der have været et virkeligt Indhold i denne Dagsorden, saa maatte den have nævnet de Bevillinger, der vare satte i Lovforslaget, thi isaafald vilde Dagsordenen have betydet Noget. Da Lovforslaget blev forelagt Landstinget i indeværende Samling, udtalte enkelte Medlemmer, at de fastholdt deres tidligere Modstand mod Enkeltheder af Lovforslaget, men at de vilde stemme for dets Fremme for at faae det over i Folkethinget. Landstinget paatrykte saaledes Lovforslaget sit „Kan passere“, og derfor tror jeg at have Ret i at sige, at Landstinget ikke har støttet Lovforslaget paa den Maade, hvorpaa en Støtte vilde have virkelig Betydning. At Lovforslaget ikke har fundet Støtte i dette høie Thing, er maaste en overflødig Bemærkning. Men jeg tillader mig at spørge: Vil det under saadanne Forhold kunne nytte den høie Regjering paany at fremsætte dette Lovforslag? Jeg tror det ikke. Og vil det kunne nytte, at Regjeringen fremsætter et andet Lovforslag om Forsvarssagen? Vil Flertallet saa gjøre Andet end give et Tillæg til Betænkningen, hvori det gjør opmærksomt paa, at nu har Regjeringen igjen skiftet Anskuelse, og derfra føre et Forsvar for Berettigelsen til Intet at gjøre under en saadan Regjering? Men kan Regjeringen hverken fremsætte dette Forslag paany eller fremsætte et andet Forslag, er der da nogen anden Vej at gaa end gennem Medsættelsen af en Kommission at søge Sagen fremmet? Jeg ser det ikke. Thi en Opløsning vil, efter min Overbevisning, kun kunne være til Skade for Forsvarssagen. Endnu bliver der kun den eneste Udvei tilbage at lade Forsvarssagen hvile; men det kan ingen Regjering, det kan Folkethinget ikke gjøre under de nuværende Forhold i Europa. Hvor man kaster Blikket hen, møder Diet ikke Fred, men Vaabenhvile. Overalt hviler Haanden paa Sværdet, og overalt overbyder man hinanden for hurtigst muligt